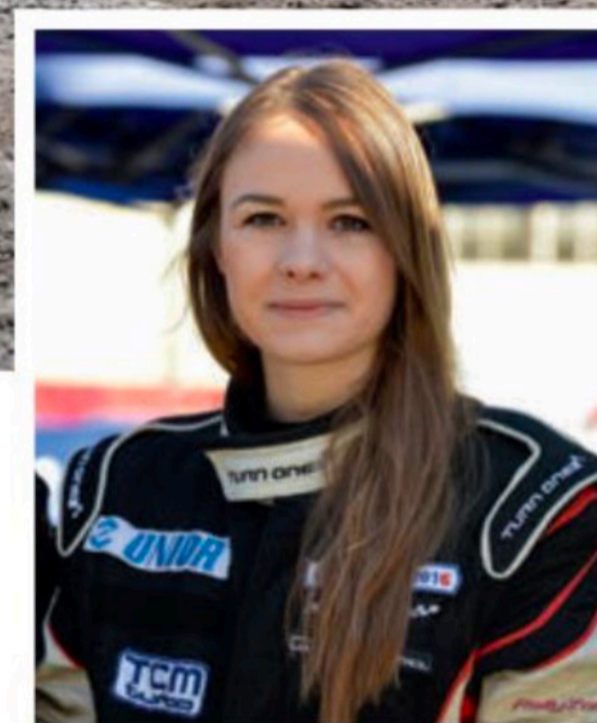

Fast Track

Un tip care a picat traseul la examenul de șofat se întâlnește cu Cristiana Oprea, 25 de ani, pilot de raliu, pentru a vorbi despre viteză, viraje și miturile despre „femeia la volan”.

Text: Mihnea Lazăr

Cu ceva ani în urmă, „pe vremuri”, de fiecare dată când o mașină (alta decât omniprezența Dacie 1300 a epocii) parca pe strada copilăriei, joaca înceta brusc: era momentul armistițiului suprem, în care toate ostilitățile dintre blocurile rivale încetau. Noul intrus pe patru roți apărut în cartier era atacat în haită, în vreme ce cei mai norocoși dintre noi reușeam să ne lipim privirile de geamurile mașinii pentru a vedea minunile din interior. Marele premiu era să afli tu, primul, răspunsul la întrebarea care ne bântuia pe toți: „Cât bagă la oră?”. Dacă ar fi existat Facebook pe vremea aia, echivalentul pozelor cu pisici de acum ar fi fost cu bordurile mașinilor care „bagă peste 200”. Pentru un tip ca mine, ale cărui cunoștințe automoto se rezumă la întrebarea de mai sus, întâlnirea cu un pilot de raliu este întrucâtva intimidantă. La 25 de ani, Cristiana are deja aproape 10 ani de experiență într-ale șofatului, inclusiv în condusul de autobuze sau camioane cu remorcă – chestiuni care mie mi se par la fel de imposibile ca executatul unui exercițiu la cal cu

mânere sau pilotatul unui MiG.

Discuția începe cu o palidă justificare în care încerc să mă laud că am făcut și eu școala de șoferi la vârsta la care ea deja derapează artistic pe drumurile patriei în competițiile de raliu. Ocazie cu care aflu că, de fapt, urăște derapajele din competiții: „Ce mă atrage la raliuri nu e derapajul sau adrenalina. Pe aia o urăsc! Am stat să mă gândesc: mie ce îmi place, de fapt, la treaba asta? Răspunsul e că-mi place senzația de control. Faptul că treci la viteze din ce în ce mai mari. Ajungi în situații la limită, le depășești, dar limita se mișcă și ea”. Discuția despre controlul la volan îmi aduce aminte de motivul pentru care am picat traseul: un schimbător de viteze strâmb care

Foto: arhiva personală

mă obliga să-mi înclin capul spre stânga de fiecare dată când treceam din a doua în a treia. Practic, înclinam capul pentru a fi pe „axul” schimbătorului și a putea viziona în spațiu „S”-ul acela artistic pe care maneta îl desena la trecerea într-a treia. „Probleme cu schimbătorul am avut și eu”, îmi spune Cristiana. Diferența e că, în cazul ei, examenul nu a fost picat, ci luat, iar mașina nu era o Dacie, ci un autobuz. Niciodată nu strică să știi să conduci așa ceva.

În cazul meu, problemele de vedere m-au împiedicat ulterior să mai nutresc vreo speranță în materie de condus autovehicule din categoria B. În schimb, Cristiana, când și-a luat carnetul la 18 ani, avea deja mai bine de doi ani de „școală”. „Instructorul a avut încredere în mine, dar mi-a pus o singură condiție – să nu fur mașina mamei din parcare.” Nu a furat-o.

Cum a ajuns pilot de raliu? Ei bine, nu e genul acela de poveste de succes, cu premii câștigate încă din copilărie la concursuri de karting și cu exclamații din public de genul: „Extraordinar, domnule! Fata asta o să ajungă o mare campioană, vă zic eu!”. A ținut, mai degrabă, de întâmplare. După ce și-a luat carnet, a intrat la Arhitectură și lucrurile păreau că se îndreaptă spre o carieră în care arta șofatului presupune doar strecuratul prin trafic în drumul de acasă spre serviciu. „Motorsportul mi-era complet străin până când am fost invitată să fiu copilot la o competiție de viteză în coastă. O urcare la Rânca, prin 2013. Pentru mine a fost o experiență cu totul nouă. Am zis că asta vreau să fac și nu mi-e frică de așa ceva. Apoi, m-a fascinat treaba cu îmbrăcarea combinezonului ignifug, pusul căștii - e ceva cu echipamentul ăsta...”

You know nothing, Cristiana Oprea!

De anul trecut a început să participe la raliuri cu o mașină închiriată. A urmat apoi o lungă pauză din aprilie și până în primăvara acestui an, când a reintrat în probele de raliu cu propria mașină. „Mi-am construit mașina mea”, îmi spune. Este vorba despre o Dacie Sandero modificată special pentru raliuri, cu care participă în Cupa Dacia. A fost o investiție foarte mare, recunoaște ea. S-a împrumutat, a căutat și găsit - sponsori, iar toți banii i-a băgat în mașină. „2017 a fost anul meu de debut. Vara asta am învățat extrem de multe chestii. M-am schimbat cu totul. Îmi dau seama că înainte nu știam nimic. Mi-am zis: *You know nothing, Jon Snow!* De-abia acum pot să spun că încep să învăț un pic. Și asta se vede în timpii obținuți la concurs.”

OK, unii caută adrenalina, alții aventura. Un motiv în plus să te întrebi: ce treabă are fata asta cu raliul? „Sezonul acesta am avut șapte raliuri pe care le-am terminat pe toate cu bine și din care am ieșit cu multe lecții învățate. Am ieșit și în decor, am lovit și mașina. Rezultatul: am rămas fără servodirecție și în ultimele trei probe am mers fără servodirecție, ceea ce e foarte greu din punct de vedere fizic”.

Salutări și schimb de bezele cu domnii polițiști

La raliu, traseele sunt diferite, mai lungi sau mai scurte. Frumusețea stă că anumite etape de legătură – între probele speciale de concurs – se fac în trafic deschis. „Mergi pe DN, în trafic deschis și trebuie să o faci cu respectarea regulilor de trafic. Dacă prinzi un tir cu bușteni în față, aia e. Dar depinde de concurs. În unele ai fix un minut să ajungi la start, altele sunt mai permissive la timp. Poți să prinzi și căruțe în trafic, știi că o să ajungi, dar o faci cu respectarea regulilor de circulație.” Dacă nu le respecti și te prinde poliția, îți ia carnetul? „Da, chiar așa e!”, confirmă Cristiana. „Trei luni s-a terminat raliul!”. Au avut totuși parte de șicane sau banale discuții cu polițiștii în trafic? „Nu, de regulă, noi le zâmbim, iar ei ne întorc zâmbetele și ne fac și cu mâna.”

Care e viteza maximă cu care a mers?

Na, nu rezistam dacă nu întrebam asta... „Cred că 170 la oră. Dar ca pilot nu te uiți la bord. Nu ai nicio treabă cu asta. Te mai uiți la tuometru, când ai probleme și simți că nu ai *power*. Dacă simți că lovești ceva, verifici să nu crească temperatura apei pentru a vedea dacă nu ai spart ceva. Altfel, simți mașina”.

O întreb dacă se gândește să-și câștige existența doar din raliuri. „Vreau să ajung

acolo”, recunoaște ea. Cristiana ar fi putut proiecta planuri urbanistice zonale ori s-ar fi putut specializa în activități onorabile precum reamenajarea parcurilor. În loc să construiască, a ales să dărâme puțin din mitul femeilor la volan pe care, vorba scriitorului, urmașii lui Adam le iubesc pentru că „șofează prudent în niște mașini lustruite ca niște bomboane”. E drept, Cristiana șofează prudent, dar nu ezită să combine artistic frâna cu accelerația la negociatul virajelor din competiții. Probe la finalul cărora, Dacia ei arată așa cum trebuie să arate o mașină după o probă specială: ca o bomboană prăfuită.